

Sunna Borghuis

Met illustraties van Eva van Aalst

GOTTMER

Haarlem

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

Eerste druk 2020

© 2020 Sunna Borghuis

© 2020 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht bv,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht bv maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep bv

Illustraties © Eva van Aalst

Omslagontwerp en vormgeving: Studio Nico Swanink, Haarlem

ISBN 978 90 257 7196 6

ISBN 978 90 257 7217 8 (e-book)

NUR 283

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.gottmer.nl

www.evafromadam.nl

Inhoud

Zwembad 5

Waterfeest 10

Vriendenboek 14

Afscheidsijs 18

Cadeautje 23

Grote boodschap 27

Vreemde Vik 32

Vakantievriend 37

Zeezicht 42

Schelpenmeisje 47

Speurtocht 53

In de gloria 59

Sterrenhemel 65

Wat een kwal 71

Een reetje 77

Laatste dag 85

Even wennen 91

H O O F D S T U K 1

Zwembad

Blij.

Zo voelde ik me op school. Dat kwam door Vik, die naast me zat. Hij gaf me de helft van zijn chocomel en worstenbroodje, want ik was mijn eten en drinken vergeten. Dat het bijna vakantie was, maakte me ook blij.

Vik had uitgerekend dat we tweeënveertig dagen met elkaar konden spelen.

‘Je vergeet het strandhuisje,’ zei ik.

‘Hoelang ben je daar?’ vroeg hij.

‘Een week.’

‘Dan blijven er nog vijfendertig dagen over.’ Vik kon sneller hoofdrekenen dan iedereen in onze klas.

‘Misschien ga jij ook ergens naartoe met je moeder. Of je vader,’ zei ik, want zijn ouders zijn gescheiden.

Maar Vik dacht van niet. Zijn moeder woont al een hele poos in een soort ziekenhuis om uit te rusten. In Amsterdam, waar Vik vroeger ook woonde. Nu woont hij al bijna een jaar in ons dorp. Bij zijn vader.

Dit werd onze eerste zomer samen en we verzonnen steeds dingen die we wilden gaan doen in de vakantie. Zoals elke dag gratis tosti’s eten in het café, waar zijn vader

de baas is. Bij hem thuis op de hoekbank liggen of naar het landje van Peet gaan om te helpen met de dieren. We konden strips lezen, roze koeken versieren of zwemmen in het opblaasbad. Het maakte niet uit, we hadden overal zin in. Alleen jammer dat het logeren bij mijn oma niet doorging; zij kreeg een nieuwe knie.

In de pauze zaten we met andere kinderen onder de hoge boom die op het schoolplein stond. Er werd niet

gevoetbald of gerend. Dat kwam omdat het zo warm was.

‘Waar ga jij naartoe met vakantie?’ vroeg ik aan Isabel.

‘Paardrijden in Noorwegen,’ zei ze. ‘En jij?’

‘Ik ga leuke dingen doen met Vik.’

‘Dat zou ik ook wel willen,’ zei Merel, die zelf naar Amerika ging.

‘Wat wil je met Vik?’ vroeg Daan. Hij heeft verkering met Merel en is weleens jaloers.

‘Leuke dingen doen,’ zei Merel. ‘Maar dan met jou, dombo.’

Dat stelde Daan gerust.

‘Ik ga naar Zeeland,’ zei Bram. Soms noemt hij mij vieze Lies en daarom vind ik hem stom. Maar nu wilde ik aardig doen en ik zei: ‘Zeeland is ver. Dan moet je met het vliegtuig.’

Hij keek me aan met zo’n blik van: ben je gek of zo?

Daan begon te lachen.

‘Je bent in de war met Nieuw-Zeeland,’ zei Vik.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Oud of nieuw, hoe kon ik dat weten?’

Bram rolde met zijn ogen. ‘Hoe dom kun je zijn,’ zei hij.

‘Niet zo dom als jij,’ zei ik. ‘Anders had je wel Oud-Zeeland gezegd.’

Met Bram kan ik altijd ruzie krijgen. Gelukkig had Vik een goed idee.

‘Laten we morgen waterballonnen meenemen,’ zei hij.

‘Of een tuinslang,’ zei Daan.

‘Een sproeier,’ riep Merel.

Ik juichte. ‘We doen zwemkleren aan.’

‘Als het mag van juf,’ zei Hanna.

Juf vond alles best. Ze had een dikke buik, want er zat een baby in. Ze stikte van de hitte. ‘Neem de zwemspullen en waterballonnen maar mee,’ zei ze. ‘Ik moet alleen de directeur nog overhalen.’

Na schooltijd ging ik met Vik mee naar huis. Ik sprong als een kangoeroe van tegel naar tegel. Mijn sprongen werden steeds groter. Intussen praatte ik door tegen Vik.

‘Ik versta je niet,’ zei hij. ‘Loop eens gewoon.’

‘Dat gaat niet,’ riep ik. ‘Daar ben ik te blij voor.’

Ik had zin in de sproeier, zin in de vakantie, en zin in het café van Viks vader waar we naartoe gingen. Hij is de leukste vader die ik ken. Dat kan ik makkelijk zeggen, want ik ken mijn eigen vader niet.

‘Ga maar afkoelen in het zwembad,’ zei de vader van Vik. ‘Dan kom ik jullie daar een tosti brengen.’

Hij bedoelde het opblaasbadje dat hij voor ons had neergezet achter het café, naast de vuilnisbak. Dat was onze lievelingsplek als de zon scheen. Onze zwemkleren hingen al klaar aan de waslijn naast de vaatdoekjes. Omkleden deden we in de schuur.

‘Het water is vet warm,’ zei Vik.

‘Van jouw plas zeker,’ lachte ik.

Vik schrok. ‘Dat zou ik nooit doen,’ zei hij.

Na de tosti gaf zijn vader ons een waterijsje. Terwijl we daar lagen, vond ik dat ik bofte met zo’n beste vriend als Vik.

